

[Frede Nielsen.]

Baade for Zeitfreiwillige og Selbstschutz gælder det, at deres Forhold er kompromitterende, selv om ikke alle er lige kompromitterede. Ogsaa her er der Tale om en betydelig Forskel, som bør spille ind ved den individuelle Bedømmelse. Der er Zeitfreiwillige, som saa at sige ikke har spillet nogen Rolle. Hvad jeg har at sige om disse Korps, gælder Korpsene i Almindelighed.

Hvad de Zeitfreiwillige angaar, er det utvivlsomt rigtigt, som Politikommandør Brix siger: Der er ingen Tvivl om, at Mindretallets Ledere har interesseret sig stærkt for Tanken om denne ret behagelige Form for Krigstjeneste. Det var fortrinsvis midaldrende Mænd. Jeg minder her om min Vurdering fra i Fjor: netop den Omstændighed, at det var noget ældre Personer, det drejede sig om, berettiger Paastanden om, at de stærkere end de unge havde gjort sig klart, hvordan Stillingen virkelig var. Det andet, der maa noteres, er, at Oprettelsen af de to Korps fandt Sted paa et saa sent Tidspunkt, at Muligheden for Krigshandlinger i Danmark, hvorved de vilde komme i aaben Modsætning til deres danske Landsmænd, var nærliggende.

Over for Tyskernes Paastand om Forhandling om og Godkendelse af Korpset fra dansk Side staar baade Udenrigs- og Justitsministeriets Hævdelse af, at der ikke blev ført Forhandlinger med den danske Regering om Udvidelse af Zeitfreiwilligendienst til ogsaa at omfatte danske Statsborgere. Med Hensyn til Korpsets Stilling gør der sig modstridende Opfattelser gældende om, hvorvidt det sorterede under den tyske Værnemagt eller under Folkegruppens Ledelse. Jeg har af de afgivne Forklaringer fra tyske internerede Ledere det Indtryk, at man har forklaret, som man mener det har passet bedst taktisk.

Korpset blev ret snævert inkorporeret i den tyske Værnemagt. Øvelserne lededes af tyske Officerer, Medlemmerne fik udleveret tysk Uniform eller Uniformsdele, de fik i den sidste Tid udbetalt „Wehrsold“, deres Ausweis lød paa „gehört zur Wehrmacht“, og de sikredes Forsorg som tyske Soldater. Det hedder i Udtalelser, som Stabschefen for Selbstschutz, Kortsch, har afgivet for Retten, bl. a.:

„Da der ved Oprettelsen af Zeitfreiwilligendienst var skabt Mulighed for, at Medlemmer af denne Organisation i Tilfælde af Død eller Tilskadekomst blev holdt skadesløse gennem den tyske Værnemagt eller gennem SS-Fürsorge, rettede Ledelsen af Selbstschutz en Henvendelse

til SS-Ersatzkommando for at opnaa lignende Goder for Medlemmer af Selbstschutz“.

— og man fik det.

I adskillige Tilfælde stillede Medlemmer af Korpsene sig uden for eller rettere over de danske Love og foranledigede ved militær tysk Hjælp, at almindelig Straffølgning mod dem blev standset; det gjaldt f. Eks. Overtrædelse af Krisebestemmelser.

Over for Paaberaabelse af rent fredelige og politimæssige Opgaver staar en Indrømmelse af Overløjtnant Larsen om, at

„man i givet Fald var indstillet paa at tvinge de tekniske Værkers Personale til at fortsætte Driften“.

Det vil altsaa sige en voldelig Tvang for at faa danske Borgere til at arbejde for Fjenden. Endelig kan det tilføjes, at Korpset ved visse Begivenheder i Byerne var meget stærkt aktivt og provokerende.

For Selbstschutz var Forholdet endnu mere kompromitterende. Korpset arbejdede i høj Grad sammen med Gestapo, var med ved Undersøgelser, ved Arrestationer o. s. v., kort sagt en Virksomhed, der placerer Korpset i en stærkt kompromitteret Stilling.

Jeg vender tilbage til Spørgsmaalet om, hvorvidt det tyske Mindretals Medlemmer maatte siges at handle i god Tro. Jeg har selv paavist, at det ikke kunde være Tilfældet, og jeg finder denne Opfattelse stærkt understreget i den Betænkning, Juristudvalget har afgivet. Paa Betænkningens Side 14 bruges Vendingen: „.....lige fra det Tidspunkt, da Danmark kendeligt for alle ikke længere var Herre i sit eget Hus, det vil sige fra den 9. April 1940“. Og paa Side 15 hedder det:

„Det afgørende er ikke, om hver enkelt Udtalelse har været aftvunget eller ej, men om Regeringen og andre Myndigheder under en Besættelse, hvorved Landet underkastedes Tyskernes knusende Magt under nazistisk Regime, bestandig befandt sig i en Tvangssituation, som kendeligt for Borgerne dikterede mangt og meget af, hvad der blev sagt og gjort. Overalt i Befolkningen har man været klar over, at den danske Regering, Rigsdag, Presse og Radio var under tysk Kontrol, og Meningsdannelsen og Modstanden mod den tyske Infiltration og Undertrykkelse er foregaaet uafhængigt af de officielle Organer“.

Udvalget anerkender da heller ikke officielle Proklamationer, offentlige Myndigheders Holdning o. s. v. som tilstrækkelig Undskyldning, selv om det opstiller en Række Særregler i visse Henseender.